„א פרוי׳ס טרעהרען"

א ראמאן אויס דעם אידישען לעבען אין רוסלאנד און אמעריקא.

(ספעציעל געשריעבען פאר׳ן „אידישען זשורנאל").)

פון ב. באראץ.

(29־טע פארזעצונג)

א לאנגע צייט זענען רחלע מיט יא קאבן אין וואלד פארבליבען. יאקאב איז שוין פארזיכטיגער געווען און זיינע באציהונגען צו איהר, ער האט אמת א גרויסען זיעג איבער איהר געהאט, ער האט אבער מורא געהאט אז פון זיינע באציהונגען זאל זי ניט דערזעהען זיין אמת׳ן קאליר.

רחלע איז איבערגלוקליך געווען זי איז אזוי פארשיכורט געווארען פון איהר לעבע אז עס האט זי גאר נישט געקיקט מערט זי איז גרייט געווען ארויס איז אז הינטער וועגען אהיים געגאנגען און האט זיך אזוי ערדרעהט זי זאל הענען אומבא מערקטערהייט איז הויז ארויינגעהן, און ווען זי איז שוין ביי זיך אין צימער געווען איז זי זיכער געווען אז קיינער האט זי נים באמערקט ארויינקומען. דאס האט זי אבער געדענקט. די צוויי אויגען וועלכע האבען זי אימער פארפאלגט האבען אויך דאס מאהל געזעהען ווען און וואהין זי איז אוועק און ווען זי איז צוריק געקומען.

ווי געוועהנליך זענען אלע ביים טיש געזעסען יענעם אויפדערנאכט און האבען גענעסען, איבערגעם האט קיינער ניט גערעדט, רחלע איז געזעסען אן אימעטיגע און איהרע עלטערען האבען עס אנגענומען מען פאר א סימן אז זי טרויערט נאך איהר געליעבטען און זענען געווען העכסט צופריעדען.

נאכ׳ן עסען, זענען אלע אוועק פון טיש, יעדער איינער אין א באזונדער ריכטונג, רחלע איז אוועק צו זיך אין צימער סעמיאן האט זיך נאך ארומגעדרעהט אויפ׳ן הויף אביסעל, ער איז אבער שטארק צורודערט געווען, זיינע שטענדיגע פארחלומטע אויגען האבען נאר אנגעגעבען אז אנדער קאליר, ער איז ארומגעגאנגען איבער׳ן הויף ביז עס איז גוט טונקעל געווארען און ווי ער וואלט זיך ענטשלאסען אויף עטוואס געלעגען אין דער אויערן אין דער אלטער אויפגעגאנגען אין דער אלטער אויפגעגאנגען אין דער אלטער אויפגעגאנגען